

Universitätsbibliothek Paderborn

Lignum Vitae, Ornamentum, & Decus Ecclesiæ

In Qvinque Libros Divisvm. In quibus, Totius Sanctiss. Religionis Divi Benedicti initia; Viri Dignitate, Doctrina, Sanctitate, ac Principatu clari describuntur: & Fructus qui per eos S. R. E. accesserunt, fuissimè explicantur

Wion, Arnold

Venetiis, 1595

S. Oddo Abb. primus ordinis monastici nigrorum reformator, & Cluniacensis Congreg. institutor, ac officii S. Martini Epis. auctor.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38397

Erad sepulchrum Pompeii Phæbi hæc inscripto reperta.

Σεισός Πομπειος φοίβος Ρωμας, εθάλε χείτας, Idet,
Sextus Pompeius Phæbus Romanus, hic iacet.

Invenimus est autem huiusmodi sepulchrum, cum inscriptione, non longè à sepulchro prælatorum Sanctorum, an. Domini iij. die quarto mensis Augusti, quando Sanctorum corpora, quæ milie, & amplius annis ignota in terra latuerant, Diuino munere, an multa miraculorum attestatione sunt inuenta; de quorum inventione latius in Martyrologio nostro egimus ad pridie Nonas Augusti. Ad eorum verò Lysana, & præcipue ante quatuor Fratres reliquias, sequentem octauum rhythmum, ut ita loquar, à D. Iosepho Petro Villa de canibus compositum, nunc legi intellexi:

*Abdala el suo Mamuca furibondo,
Come potean al lor uoler piegare,
Noi gran Romani, che domammo il Mondo,
Con ardir, & fortezza militare?
Immo Christiani, chel baratro profondo
Possiam col uerbo, e'l segno conculecare,
Scesi de la progenie Anicia, e Octavia,
Placido, Eutichio, Vittorino, e Flavia.*

S. O D D O A B B A S.

Primus Ord. Monastici Nigrorum reformatus,
& Cluniacensis Congregat. institutor,
ac Officij S. Martini Episc. auctor.

nam

*In consilio iustorum, & Congregatione, magna opera
Domini. Psal. 110. Cap. III.*

V. I. ABBATIS habitu, imaginem Diuini Martini minoribus tenentis, tertium, & quartum Arboristemos coniungere conspicitur, is est Sanctus Oddo Abbas Cluniacensis secundus. Hic cum ex nobilissimo Francorum genere carnis originem ducere, pueritiae annis exactus Canonicus Tutor editus, & Parisium, yr bonis litteris informaretur, missus, Remigium illum

illam Antisiodorensem monachum, in Dialectica, Philosophia, & Theologia, praeceptorum habuit. Turonem deinde reuersus, in magno precio ob sapientiae suae doctrinam, à suis concanonicis est habitus. Sed cum omnis mundana philosophia ei vilesceret, ad uerā Christi philosophiam aspirans, S. Bernonem Balmensis cœnobii Abbatem adiit, à quo benigne suscepimus, insuper & monachalibus uerbis, diu ab eo concupitis, induitus est. Sub cuius magisterio de uitate in virtutem proficiens, in tanta opinione sanctitatis apud omnesuit, ut dignus sit iudicatus ipso S. Bernoni in monasterio Cluniacensi, ad quod ex Balmensi translatus fuerat, succedere. Abbas igitur factus, cum monachismum à primo rigoris sui feroce deficiente, & laxum nimium conspiceret, uideretq; Arborem à S. P. N. Benedicto plantatam, iam quodammodo ad luxum, & noluptates incurvati, ad eius erectionem animum applicuit, tantumq; efficitum exemplis, tum exhortationibus, tum etiam auctoritate, qua platinum apud Summum Ecl. Ro. Ponificem, qui eius disciplinæ caput s. Pauli, extra urbem in uia Ostiensi, primus ei supposuit, aliosq; secularis status Principes viros ualebat, ut non solū in Gallia verum etiam in Hispania, Italia, & Germania, Ordinem monasticum Nigrorum ex integrō correxerit, anno Do. circiter 930. Quæ correctio & reformatio, ideo quod à monasterio, & Abbe Cluniaensi processerat, Cluniacensis Congregatio denominata, in tantum successu temporis crevit, & aucta est, ut ramis suis etiam ultra mare dilatatis, radices quoq; suas in terra Sancta, & Constantinopoli fixerit, subsecue habuerit Abbacias, Prioratus, & Priorposituras, tam mediate, quam immediate sibi subiectas, duo millia, & amplius, ut Cluniacensis Ecclesiæ libri loquuntur. Illam uero reformationem perfecisse creditur, adiutus precibus S. Martini Turonensis Episcopus imaginem pra manibus tenet, eius enim cum ipse esset deuotissimus, ad illius memoriam ampliandam, cuius fuerat expertus suffragium, solemnies illas Antiphonas, rotumq; officium Ecclesiasticum, in transitu ipsius Sancti decantandum, ipse composuit, quod festè per omnes Ecclesias celebri deuotione retinetur, cum illo Hymno solemni, Rex Christe Martini decus, in quo pulcherrima expostulatione, Sanctum ipsum deprecatur, ut memor gloriae quam olim in monachismo habuerat, ipsum ad primam suam gloriam reducere dignetur, sic in fine Hymni inquiens;

Et specialis glorie
Monastico nunc Ordini:
Quondam recorderis tua: Iam penè lapsu subueni.

Com-

Composuit à deuotissima illum Hymnū de S. Maria Magdalena, qui
utitur Eccl. Ro. in hodiernū diem, uidelicet *Lauda Mater Ecclesie*.
Et uterat in scripturis sanctis studiosus, & eruditus, nō minusq[ue]
sanctitate clarus, scripsit ad posteriorum utilitatem,

Sactorum Hymnorū in honorem Sanctorum, lib. 1.
Homiliatum, ac sermonum ad suos fratres, lib. 1.

De vita S. Gerardi, lib. 1. Cronicham succinētam, lib. 1.
Vitam, & Translationē S. Martini Episcopi Turonensis, lib. 1.

Quæ excusæ sunt Parisijs, cum Sulpitio Seuero, anno 1311.
Abbreviationum Moralium D. Gregorij Papæ in Iob, lib. 2.

Si rectè memini, qui impressi sunt Parisijs, in 4.

In Hieremiam Propheta milib. 3. qui sunt Cluniaci MS. voca-
turque in hodiernum, Liber occupationum S. Oddoni.

De sacro sancta Euch. uersus aliquot, qui sunt in lib. nostro
Ad Oddonem Episcopum Cameracensem.

Et alia nonnulla, quæ ad manus meas non peruererunt. Quando-
obicit mox uidebitur in Catalogo Abbatum Generalium tam mo-
nasterii, quam Congregationis Cluniacensis, qui sequitur.

Generales Congregationis Cluniacensis. Cap. III.

N.o Dominicæ Natiuitatis 910. Gulielmus Pin
Aquitaniæ Dux, in ualle, quæ dicitur Cluniacæ in
Burgundia, non longe à ciuitate Matisconensi, ap-
nōbium construxit in honorem Sanctorum Petri
& Pauli Apostolorum, à loco in quo ædificatū fuit
Cluniacense dictum; ei q[ue] primus Abbas p[re]f-
etus S. Berno, aduocatus ex Balmensi monasterio, quod erat in con-
tatu Burgundiae iuxta Polinium. Qui

S. Berno, ex Comitibus Burgundiae originem dicens, prædi-
sanctissimè annis 16. & miraculis clarus, quietuit anno 916. Idib[us]
Januarij, & in veteri Cluniacensi ecclesia S. Petri sepultus est, ce-
tro Altare S. Catarinæ.

S. Oddo ex nobilibus Francorum, secundus Cluniacensis Abbas,
& primus ordinis Monastici Nigrorum reformator, necnon, & Co-
greg. Cluniacensis primus Generalis, defuncto S. Bernone cre-
an. 926. præfuit annis 17. in Abbatia; in Generalatu vero 13. relin-
citer: & bonis operibus plenus, migravit à seculo an. 943. die 16.
Novembris, & Cluniaci sepultus est.

S. Aymar